

niejszych ustaw ustanowione są w koronach (1 złr. = 2 kor.), rozumieć należy w markach polskich.

Sprostowane w ten sposób co do waluty grzywny podwyższa się tysiąckrotnie.

§ 2. Do grzywien, ustanowionych w wielokrotnościach uszczuplonej opłaty lub wartości przedmiotu przestępstwa, stosuje się rzeczony podwyższenie jedynie co do ustanowionych w koronach najniższych i najwyższych granic tych grzywien (§§ 38, L. 1, 39 40, 207, 269 rzecz. ust.); poza tymi dwoma wypadkami wypadające z tych wielokrotności grzywny pozostają bez zmiany.

§ 3. Podwyższeniu wedle zasad § 1 ulegają nadto kwoty, wymienione w §§ 119, 501, 621 i 622 rzeczony ustawy karnej skarbowej, to jednak, co do pierwszego z tych paragrafów (119) powoduje przepis ten zmianę jedynie skali pieniężnej, nie zaś także granic czasokresów aresztu zastępczego.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; do przestępstw przed ogłoszeniem popełnionych rozporządzenie to nie ma zastosowania.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

463.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Spraw Wewnętrznych

z dnia 9 stycznia 1923 r.

w przedmiocie wykonania ustawy o ulgach dla nowowznoszonych budowli.

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 22 września 1922 o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. № 88, poz. 786) zarządza się co następuje:

§ 1. Uwolnienie od opłat (należności) państwowych i komunalnych w myśl § 2 ustawy z dnia 22 września 1922 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. № 88, poz. 786) stosuje się do wszystkich aktów i umów, dotyczących odpłatnego przeniesienia własności nieruchomości, sporządzonych w pierwszych ośmiu latach po rozpoczęciu budowy, a przed jej ukończeniem. Po wykończeniu budowli uwolnienie to stosuje się tylko do aktu lub umowy, dotyczącej pierwszego odpłatnego przeniesienia własności, o ile ten akt lub umowę sporządzono w pierwszych ośmiu latach po wykończeniu budowli.

Obowiązek zgłaszania aktów prawnych do wymiaru należności na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego, przewidziany w § 43 austr. ustawy z dnia 9 lutego 1850 r. (austrj. Dz. U. P. № 50) względnie w rozporządzeniu Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 19 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 27, poz. 162), pozostaje nienaruszony.

§ 2. Zaświadczenia wymienione w art. 4 ustawy powołanej w § 1 wydają niżej wymienione urzędy I instancji, mające nadzór nad budownictwem:

- 1) na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej: w miastach, w których magistraty są upoważnione do sprawowania nadzoru policyjno-budowlanego, — magistraty; w pozostałych zaś miastach, jakoteż w innych osiedlach ludzkich — właściwe starostwa;
- 2) na obszarze b. zaboru pruskiego: w miastach — magistraty a w miejscowościach wiejskich — komisarze obwodowi;
- 3) na obszarze b. zaboru austriacko-węgierskiego — właściwe władze samorządowe gminne, tak miejskie, jak i wiejskie.

§ 3. Ubiegający się o uwolnienie od podatku względnie opłat (art. 1 i 2 ustawy) winni przedstawić zaświadczenie, o którym mowa w § 2 niniejszego rozporządzenia, władzy wymiarowej względnie notariuszowi, powołanemu do wymierzenia podatku względnie opłaty i to w zasadzie przed uskutecznieniem wymiaru; władza wymiarowa względnie notariusz zatrzymuje to zaświadczenie w oryginale lub w wierzytelnym odpisie przy aktach. W razie niedostarczenia zaświadczenia podatek względnie opłata ma być wymierzona.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*

464.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 11 czerwca 1923 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w przedmiocie wykonywania ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu.

Na mocy art. 5, 6 i 11 ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z r. 1922, № 40 poz. 334) zarządza się co następuje:

I. Prawo do korzystania z urlopu.

§ 1. Wszyscy pracownicy, objęci art. 1 ustawy, którzy w myśl art. 2 uzyskali prawo do urlopu, dopóki prawa tego nie utracili, posiadają prawo do otrzymania urlopu w każdym roku kalendarzowym.

§ 2. Pracownicy przedsiębiorstw sezonowych, w których praca trwa nie krócej, niż 10 miesięcy w roku, jak również pracownicy tych działów przedsiębiorstw sezonowych, w których praca trwa nie krócej, niż 10 miesięcy w roku, chociażby główna praca w tych przedsiębiorstwach trwała krócej, niż 10 miesięcy w roku, — posiadają prawo do urlopu,